IV. URMĂRILE

Sensul special al negaţiei româneşti este plin de consecinţe. Chipul particular de înţelegere a negaţiei se răsfrânge din plin asupra modalităţii existenţei. Sub acest raport, se petrece, pentru român, un fel de contopire între existenţă şi posibilitate, foarte interesantă în ce priveşte coloratura pe care o dă fiinţei lumii, precum şi a consecinţelor ei. Anume: pentru român, tot ce poate fi, adică tot ce poate fi gândit, tot despre ce se poate lega un subiect cu un predicat: este. Este, fireşte, totdeauna, numai întru câtva, într-un anumit fel, cu un anumit fel de existenţă, fiindcă nicăieri existenţa nu este decât regională, relativă. Dar este. Aşa cum sunt toate lucrurile. Trecerea aceasta nesimţită, de la planul existentului la acela al posibilului, este ceea ce umple existenţa